ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 16ης Δεκεμβρίου 2008 *

Στην υπόθεση C-524/06,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Γερμανία) με απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2006, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 28 Δεκεμβρίου 2006, στο πλαίσιο της δίκης

Heinz Huber

κατά

Bundesrepublik Deutschland,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους B. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans και K. Lenaerts, προέδρους τμήματος, P. Kūris, Γ. Αρέστη, U. Lõhmus, E. Levits (εισηγητή) και L. Bay Larsen, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: L. M. Poiares Maduro
γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Ιανουαρίου 2008,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο H. Huber, εκπροσωπούμενος από τον A. Widmann, Rechtsanwalt,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Lumma και την C. Schulze-Bahr, επικουρούμενους από τον K. Hailbronner, καθηγητή πανεπιστημίου,

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη L. Van den Broeck,

— η Δανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τη B. Weis Fogh,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Ε.-Μ. Μαμούνα και τον Κ. Μπόσκοβιτς,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τη W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις H. G. Sevenster, C. M. Wissels και C. ten Dam,

— η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Heliskoski,

— η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την E. O'Neill, επικουρούμενη από τη J. Stratford, barrister,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους C. Docksey και C. Ladenburger,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Απριλίου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 1, ΕΚ, σε συνδυασμό με τα άρθρα 17 ΕΚ και 18 ΕΚ, του άρθρου 43, παράγραφος 1, ΕΚ και του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών (ΕΕ L 281, σ. 31).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του H. Huber, Αυστριακού υπηκόου κατοίκου Γερμανίας, και της Bundesrepublik Deutschland, εκπροσωπούμενης από την Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Μετανάστευσης και Προσφύγων, στο εξής: Bundesamt), όσον αφορά αίτηση του H. Huber σχετική με τη διαγραφή δεδομένων που έχουν καταχωριστεί στο κεντρικό μητρώο αλλοδαπών (Ausländerzentralregister, στο εξής: AZR).

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Η όγδοη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 95/46 ορίζει:

«[Ό]τι για την εξάλειψη των εμποδίων στην κυκλοφορία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, πρέπει να υπάρχει ίσος βαθμός προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών του ατόμου έναντι της επεξεργασίας των δεδομένων αυτών σε όλα τα κράτη μέλη […]».

4 Η δέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής προσθέτει:

«[…] η προσέγγιση [των σχετικών με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα εθνικών νομοθεσιών] δεν πρέπει να οδηγήσει στην εξασθένηση της προστασίας που εξασφαλίζουν αλλά, αντιθέτως, πρέπει να έχει ως στόχο την κατοχύρωση υψηλού επιπέδου προστασίας στην Κοινότητα».

5 Το άρθρο 1 της εν λόγω οδηγίας, με τίτλο «Στόχος της οδηγίας», προβλέπει στην παράγραφο 1:

«Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας οδηγίας, την προστασία των θεμελιωδών ελευθεριών και δικαιωμάτων των φυσικών προσώπων, και ιδίως της ιδιωτικής ζωής, έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.»

6 Το άρθρο 2 της ίδιας οδηγίας περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τους ακόλουθους ορισμούς:

«[…]

α) “δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα”, κάθε πληροφορία που αναφέρεται σε φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί “το πρόσωπο στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα” ως πρόσωπο του οποίου η

ταυτότητα μπορεί να εξακριβωθεί λογίζεται το πρόσωπο εκείνο που μπορεί να προσδιοριστεί, άμεσα ή έμμεσα, ιδίως βάσει αριθμού ταυτότητας ή βάσει ενός ή περισσοτέρων συγκεκριμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την υπόστασή του από φυσική, βιολογική, ψυχολογική, οικονομική, πολιτιστική ή κοινωνική άποψη

β) "επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα" (επεξεργασία), κάθε εργασία ή σειρά εργασιών που πραγματοποιούνται με ή χωρίς τη βοήθεια αυτοματοποιημένων διαδικασιών και εφαρμόζονται σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, όπως η συλλογή, η καταχώριση, η οργάνωση, η αποθήκευση, η προσαρμογή ή η τροποποίηση, η ανάκτηση, η αναζήτηση πληροφοριών, η χρήση, η ανακοίνωση με διαβίβαση, η διάδοση ή κάθε άλλη μορφή διάθεσης, η εναρμόνιση ή ο συνδυασμός, καθώς και το κλείδωμα, η διαγραφή ή η καταστροφή

[…]».

7 Το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 95/46 ορίζεται στο άρθρο της 3 ως εξής:

«1. Οι διατάξεις της παρούσας οδηγίας εφαρμόζονται στην αυτοματοποιημένη, εν όλω ή εν μέρει, επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα καθώς και στη μη αυτοματοποιημένη επεξεργασία τέτοιων δεδομένων που περιλαμβάνονται ή πρόκειται να περιληφθούν σε αρχείο.

2. Οι διατάξεις της παρούσας οδηγίας δεν εφαρμόζονται στην επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα:

— η οποία πραγματοποιείται στο πλαίσιο δραστηριοτήτων που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, όπως οι δραστηριότητες που προβλέπονται στις διατάξεις των τίτλων V και VI της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και, εν πάση περιπτώσει, στην επεξεργασία δεδομένων που αφορά τη δημόσια ασφάλεια, την εθνική άμυνα, την ασφάλεια του κράτους (συμπεριλαμβανομένης και της οικονομικής ευημερίας του, εφόσον η επεξεργασία αυτή συνδέεται με θέματα ασφάλειας του κράτους) και τις δραστηριότητες του κράτους σε τομείς του ποινικού δικαίου,

— η οποία πραγματοποιείται από φυσικό πρόσωπο στο πλαίσιο αποκλειστικά προσωπικών ή οικιακών δραστηριοτήτων.»

8 Το άρθρο 7, στοιχείο ε΄, της εν λόγω οδηγίας ορίζει:

«Τα κράτη μέλη προβλέπουν ότι επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα μπορεί να γίνεται μόνον εάν:

[…]

ε) είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση έργου δημοσίου συμφέροντος ή εμπίπτοντος στην άσκηση δημοσίας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο της επεξεργασίας ή στον τρίτο στον οποίο ανακοινώνονται τα δεδομένα

[…]».

9 Σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των εργαζομένων των κρατών μελών και των οικογενειών τους στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 43):

«1. Τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν το δικαίωμα διαμονής στην επικράτειά τους στα αναφερόμενα στο άρθρο 1 πρόσωπα τα οποία είναι σε θέση να προσκομίσουν τα έγγραφα που απαριθμούνται στην παράγραφο 3.

2. Το δικαίωμα διαμονής βεβαιώνεται με έγγραφο το οποίο καλείται "άδεια διαμονής υπηκόου κράτους μέλους της ΕΟΚ". […]

3. Για την έκδοση της αδείας διαμονής υπηκόου κράτους μέλους της ΕΟΚ τα κράτη μέλη δύνανται να απαιτούν την προσκόμιση μόνο των εγγράφων που απαριθμούνται κατωτέρω:

— από τον εργαζόμενο:

α) το έγγραφο με το οποίο εισήλθε στην επικράτειά τους·

β) μία δήλωση προσλήψεως του εργοδότου ή ένα πιστοποιητικό εργασίας·

— από τα μέλη της οικογενείας:

γ) το έγγραφο με το οποίο εισήλθαν στην επικράτεια·

δ) έγγραφο εκδιδόμενο από την αρμόδια αρχή του κράτους καταγωγής ή προελεύσεως που να αποδεικνύει το συγγενικό τους δεσμό·

ε) στις περιπτώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 10, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 [του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33)], έγγραφο εκδιδόμενο από την αρμόδια αρχή του κράτους καταγωγής ή προελεύσεως που να πιστοποιεί ότι τα εν λόγω πρόσωπα συντηρούνται από τον εργαζόμενο ή ζουν μαζί του υπό την αυτή στέγη στην χώρα αυτή.

[…]»

10 Το άρθρο 10 της οδηγίας 68/360 προβλέπει:

«Τα κράτη μέλη δύνανται να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις της παρούσης οδηγίας μόνο για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας.»

11 Σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 73/148/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1973, περί καταργήσεως των περιορισμών στη διακίνηση και στη διαμονή των υπηκόων των κρατών μελών στο εσωτερικό της Κοινότητας στον τομέα της εγκαταστάσεως και της παροχής υπηρεσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 144):

«Κάθε κράτος μέλος αναγνωρίζει δικαίωμα μόνιμης διαμονής στους υπηκόους των άλλων κρατών μελών που εγκαθίστανται στην επικράτειά του, προκειμένου να ασκήσουν εκεί μη μισθωτή δραστηριότητα, εφ' όσον οι περιορισμοί, στους οποίους υπόκειται η δραστηριότητα αυτή έχουν καταργηθεί δυνάμει της Συνθήκης.

Το δικαίωμα διαμονής βεβαιώνεται με έγγραφο, το οποίο καλείται "άδεια διαμονής υπηκόου κράτους μέλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων". Το εν λόγω έγγραφο έχει διάρκεια ισχύος τουλάχιστον πέντε ετών από της ημερομηνίας εκδόσεώς του και ανανεώνεται αυτόματα.

[…]»

12 Το άρθρο 6 της οδηγίας 73/148 ορίζει:

«Για την έκδοση της αδείας διαμονής και του τίτλου διαμονής το κράτος μέλος δύναται να απαιτεί από τον αιτούντα μόνο:

α) το δελτίο ταυτότητος ή το διαβατήριο, με το οποίο εισήλθε στην επικράτειά του·

β) απόδειξη ότι εμπίπτει σε μία από τις κατηγορίες που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 4.»

13 Το άρθρο 8 της οδηγίας αυτής επαναλαμβάνει την εξαίρεση του άρθρου 10 της οδηγίας 68/360.

14 Στις 29 Απριλίου 2004, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσαν την οδηγία 2004/38/ΕΚ, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360, 72/194/ΕΟΚ, 73/148, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ L 158, σ. 77, και διορθωτικό, ΕΕ 2004, L 229, σ. 35), η μεταφορά της οποίας στο εσωτερικό δίκαιο έπρεπε να γίνει μέχρι τις 30 Απριλίου 2006. Το άρθρο 5 της οδηγίας αυτής ορίζει:

«1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων επί των ταξιδιωτικών εγγράφων που ισχύουν για τους εθνικούς συνοριακούς ελέγχους, τα κράτη μέλη επιτρέπουν την είσοδο στην

επικράτειά τους σε κάθε πολίτη της Ένωσης ο οποίος φέρει ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο, καθώς επίσης και στα μέλη της οικογένειας που δεν είναι υπήκοοι κράτους μέλους, εφόσον φέρουν ισχύον διαβατήριο.

[…]

5. Το κράτος μέλος μπορεί να απαιτήσει από τον ενδιαφερόμενο να γνωστοποιήσει την παρουσία του στην επικράτειά του εντός εύλογης προθεσμίας η οποία δεν δημιουργεί διακρίσεις. Η μη συμμόρφωση με την απαίτηση αυτή είναι δυνατόν να επισύρει κυρώσεις για τον ενδιαφερόμενο, οι οποίες θα είναι αναλογικές και δεν θα εισάγουν διακρίσεις.»

15 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής ρυθμίζει το δικαίωμα διαμονής των πολιτών της Ένωσης για διάρκεια μεγαλύτερη των τριών μηνών σε κράτος μέλος του οποίου δεν είναι υπήκοοι ως ακολούθως:

«Όλοι οι πολίτες της Ένωσης έχουν δικαίωμα διαμονής στην επικράτεια άλλου κράτους μέλους για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών, εφόσον:

α) είναι μισθωτοί ή μη μισθωτοί στο κράτος μέλος υποδοχής, ή

β) διαθέτουν επαρκείς πόρους για τον εαυτό τους και τα μέλη των οικογενειών τους, ούτως ώστε να μην επιβαρύνουν κατά τη διάρκεια της περιόδου παραμονής τους το σύστημα κοινωνικής πρόνοιας του κράτους μέλους υποδοχής, καθώς και πλήρη ασφαλιστική κάλυψη ασθενείας στο κράτος μέλος υποδοχής, ή,

γ) — έχουν εγγραφεί σε ιδιωτικό ή δημόσιο ίδρυμα, εγκεκριμένο ή χρηματοδοτούμενο από το κράτος μέλος υποδοχής βάσει της νομοθεσίας ή της διοικητικής πρακτικής του, για να παρακολουθήσουν κατά κύριο λόγο σπουδές, συμπεριλαμβανομένων μαθημάτων επαγγελματικής κατάρτισης, και

— διαθέτουν πλήρη ασφαλιστική κάλυψη ασθενείας στο κράτος μέλος υποδοχής και βεβαιώνουν την αρμόδια εθνική αρχή, με δήλωση ή με ισοδύναμο μέσο της επιλογής τους, ότι διαθέτουν επαρκείς πόρους για τον εαυτό τους και τα μέλη της οικογένειάς τους, ούτως ώστε να μην επιβαρύνουν το σύστημα κοινωνικής πρόνοιας του κράτους μέλους υποδοχής κατά τη διάρκεια της παραμονής τους, ή

[…]».

16 Σύμφωνα με το άρθρο 8 της εν λόγω οδηγίας:

«1. Με την επιφύλαξη του άρθρου 5, παράγραφος 5, το κράτος μέλος υποδοχής μπορεί να απαιτεί από τους πολίτες της Ένωσης να εγγράφονται από τις αρμόδιες αρχές για τα διαστήματα παραμονής που υπερβαίνουν τους τρεις μήνες.

2. Η προθεσμία που τάσσεται για την εγγραφή δεν μπορεί να είναι βραχύτερη των τριών μηνών από την ημερομηνία άφιξης. Χορηγείται αμέσως βεβαίωση εγγραφής, στην οποία αναγράφονται το ονοματεπώνυμο και η διεύθυνση του εγγραφέντος και η

ημερομηνία εγγραφής. Η μη συμμόρφωση με την απαίτηση εγγραφής είναι δυνατόν να επισύρει για τον ενδιαφερόμενο κυρώσεις, οι οποίες θα είναι αναλογικές και δεν θα εισάγουν διακρίσεις.

3. Για να χορηγήσουν βεβαίωση εγγραφής, τα κράτη μέλη μπορούν μόνο να απαιτούν:

— από τους πολίτες της Ένωσης για τους οποίους έχει εφαρμογή το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, να προσκομίζουν ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο, βεβαίωση πρόσληψης από τον εργοδότη ή πιστοποιητικό απασχόλησης ή απόδειξη ότι είναι μη μισθωτοί·

— από τους πολίτες της Ένωσης για τους οποίους έχει εφαρμογή το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, να προσκομίζουν ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο και να παρέχουν απόδειξη ότι πληρούν τους όρους που καθορίζονται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β΄·

— από τους πολίτες της Ένωσης για τους οποίους έχει εφαρμογή το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄, να προσκομίζουν ισχύον δελτίο ταυτότητας ή διαβατήριο και να παρέχουν απόδειξη της εγγραφής τους σε εγκεκριμένο ίδρυμα και της πλήρους ασφαλιστικής κάλυψης ασθενείας και τη δήλωση ή το ισοδύναμο μέσο που αναφέρεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ΄ […]».

17 Το άρθρο 27 της ίδιας οδηγίας, με τίτλο «Γενικές αρχές», προβλέπει:

«1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου, τα κράτη μέλη μπορούν να επιβάλλουν περιορισμούς στην ελευθερία κυκλοφορίας και διαμονής των πολιτών της Ένωσης και των μελών της οικογένειάς τους, ανεξαρτήτως ιθαγένειας, για λόγους δημόσιας τάξης, δημόσιας ασφάλειας ή δημόσιας υγείας. Δεν μπορεί να γίνεται επίκληση των λόγων αυτών για την εξυπηρέτηση οικονομικών σκοπών.

2. Κάθε μέτρο που λαμβάνεται για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας πρέπει να τηρεί την αρχή της αναλογικότητας και να θεμελιώνεται αποκλειστικά στην προσωπική συμπεριφορά του αφορώμενου ατόμου. Προηγούμενες ποινικές καταδίκες δεν αποτελούν αφ' εαυτών λόγους για τη λήψη τέτοιων μέτρων.

Η προσωπική συμπεριφορά του αφορώμενου ατόμου πρέπει να συνιστά πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας. Αιτιολογίες που δεν συνδέονται με τα στοιχεία της υπόθεσης ή στηρίζονται σε εκτιμήσεις γενικής πρόληψης δεν γίνονται αποδεκτές.

3. Για να εξακριβώσει κατά πόσον ο ενδιαφερόμενος συνιστά απειλή για τη δημόσια τάξη ή τη δημόσια ασφάλεια, κατά τη χορήγηση βεβαίωσης εγγραφής ή, αν δεν υπάρχει σύστημα εγγραφής, το αργότερο εντός τριών μηνών από την ημερομηνία άφιξης του ενδιαφερομένου στην επικράτειά του ή από την ημερομηνία γνωστοποίησης της παρουσίας του ενδιαφερόμενου στην επικράτειά του, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 5, παράγραφος 5 ή κατά την έκδοση του δελτίου διαμονής, το κράτος μέλος υποδοχής μπορεί, εφόσον το κρίνει απαραίτητο, να ζητεί από το κράτος μέλος καταγωγής και, ενδεχομένως, από άλλα κράτη μέλη, να παρέχουν πληροφορίες για το ποινικό μητρώο του ενδιαφερομένου. Η έρευνα αυτή δεν μπορεί να έχει συστηματικό χαρακτήρα. […]

[…]»

18 Τέλος, ο κανονισμός (ΕΚ) 862/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, περί κοινοτικών στατιστικών για τη μετανάστευση και τη διεθνή προστασία και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 311/76 του Συμβουλίου περί τηρήσεως στατιστικών για τους αλλοδαπούς εργαζόμενους (ΕΕ L 199, σ. 23), ορίζει το πλαίσιο εντός του οποίου τα κράτη μέλη διαβιβάζουν στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων τα στατιστικά στοιχεία για τη μεταναστευτική ροή προς το έδαφός τους.

Η εθνική νομοθεσία

19 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου για το κεντρικό μητρώο αλλοδαπών (Gesetz über das Ausländerzentralregister), της 2ας Σεπτεμβρίου 1994 (*BGBl.* 1994 I, σ. 2265), όπως έχει τροποποιηθεί από τον νόμο της 21ης Ιουνίου 2005 (*BGBl.* 1994 I, σ. 1818, στο εξής: AZRG), η Bundesamt, που υπάγεται στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Εσωτερικών, εξασφαλίζει τη διαχείριση του AZR, κεντρικού μητρώου που συγκεντρώνει ορισμένα στοιχεία προσωπικού χαρακτήρα για αλλοδαπούς οι οποίοι, μεταξύ άλλων, δεν διαμένουν στη Γερμανία προσωρινώς. Σε αυτούς περιλαμβάνονται οι αλλοδαποί που διαμένουν στη Γερμανία άνω των τριών μηνών, όπως προκύπτει από τη γενική διοικητική εγκύκλιο του ομοσπονδιακού υπουργείου Εσωτερικών για το AZRG και από τον κανονισμό εφαρμογής του νόμου αυτού (Allgemeine Verwaltungsvorschrift des Bundesministeriums des Innern zum Gesetz über das AZR und zur AZRG-Durchführungsverordnung) της 4ης Ιουνίου 1996 (στο εξής: εγκύκλιος της 4ης Ιουνίου 1996). Οι πληροφορίες αυτές ομαδοποιήθηκαν σε δύο βάσεις δεδομένων με χωριστή διαχείριση. Η μία περιλαμβάνει προσωπικά στοιχεία για τους αλλοδαπούς που ζουν ή έζησαν στη Γερμανία και η άλλη για όσους έχουν ζητήσει άδεια εισόδου.

20 Δυνάμει του άρθρου 3 του AZRG, η πρώτη βάση περιλαμβάνει κυρίως τις εξής πληροφορίες:

— την ονομασία της αρχής που διαβίβασε δεδομένα

— τον αριθμό αναφοράς της Bundesamt

— τους λόγους καταχώρισης

— το επώνυμο, το όνομα κατά τη γέννηση, τα ονόματα, την ημερομηνία και τον τόπο γεννήσεως, το φύλο, την ιθαγένεια

— προηγούμενα και άλλα πατρώνυμα, την οικογενειακή κατάσταση, τα στοιχεία ταυτότητας, τον τελευταίο τόπο κατοικίας στο κράτος καταγωγής, πληροφορίες που παρασχέθηκαν οικειοθελώς για το θρήσκευμα και την ιθαγένεια του συζύγου ή του συντρόφου

— τις πληροφορίες σχετικά με τις εισόδους και εξόδους από τη χώρα, το καθεστώς του δικαιώματος παραμονής, τις αποφάσεις της ομοσπονδιακής υπηρεσίας απασχολήσεως σχετικά με την άδεια εργασίας, την αναγνώριση σε άλλο κράτος της ιδιότητας του πρόσφυγα, την ημερομηνία θανάτου

— τις αποφάσεις σχετικά, μεταξύ άλλων, με αίτηση ασύλου, με προηγούμενη αίτηση αδείας παραμονής καθώς και πληροφορίες σχετικές ιδίως με διαδικασία απέλασης, με ένταλμα σύλληψης, με υπόνοιες όσον αφορά παράβαση της νομοθεσίας περί ναρκωτικών ή περί μεταναστεύσεως ή για συμμετοχή σε τρομοκρατικές πράξεις, με καταδίκη για τις πράξεις αυτές, και

— τα εντάλματα συλλήψεως.

21 Ως αρχή επιφορτισμένη με τη διαχείριση του AZR, η Bundesamt είναι υπεύθυνη για την ακρίβεια των δεδομένων που καταχωρίζονται.

22 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του AZRG, με την καταχώριση και τη διαβίβαση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν αλλοδαπούς, η Bundesamt συνδράμει τις δημόσιες αρχές που είναι αρμόδιες για την εφαρμογή των διατάξεων σε θέματα νομοθεσίας περί αλλοδαπών και περί ασύλου καθώς και άλλους δημόσιους φορείς.

23 Σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του νόμου αυτού, κάθε αίτηση δημόσιας αρχής για έρευνα στοιχείων ή για διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τα περιλαμβανόμενα στο AZR πρέπει να πληροί διάφορες προϋποθέσεις, η συνδρομή των οποίων ελέγχεται από την Bundesamt κατά περίπτωση. Η Bundesamt πρέπει, ειδικότερα, να εξετάζει αν τα ζητούμενα από τη διοικητική αρχή δεδομένα είναι απαραίτητα για την εκτέλεση των καθηκόντων της και τη συγκεκριμένη χρήση για την οποία προορίζονται τα δεδομένα αυτά. Η Bundesamt μπορεί να απορρίψει την αίτηση εάν δεν πληροί τις απαιτούμενες προϋποθέσεις.

24 Τα άρθρα 14 έως 21 και 25 έως 27 του εν λόγω νόμου ορίζουν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που μπορούν να διαβιβαστούν αναλόγως του φορέα που τα ζητεί.

25 Έτσι, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 1, του AZRG, μπορούν να διαβιβαστούν προς όλες τις γερμανικές δημόσιες αρχές τα δεδομένα που αφορούν την ταυτότητα και την κατοικία καθώς και η ημερομηνία θανάτου και οι πληροφορίες για τη διοικητική αρχή που είναι αρμόδια για τον φάκελο και η απόφαση περί μη κοινοποιήσεως των δεδομένων.

26 Το άρθρο 12 του νόμου αυτού εξαρτά τις λεγόμενες ομαδικές αιτήσεις, δηλαδή τις αιτήσεις που αφορούν ομάδα προσώπων που έχουν κοινά χαρακτηριστικά, από διάφορες ουσιαστικές και τυπικές προϋποθέσεις. Η δυνατότητα αυτή παρέχεται σε περιορισμένο αριθμό δημοσίων φορέων. Εξάλλου, κάθε διαβίβαση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα κατόπιν μιας τέτοιας αιτήσεως πρέπει να κοινοποιείται στην ομοσπονδιακή και την περιφερειακή αρχή προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

27 Κατά τα λοιπά, το άρθρο 22 του εν λόγω νόμου παρέχει τη δυνατότητα σε δημόσιους φορείς που διαθέτουν σχετική άδεια να λαμβάνουν πληροφορίες απευθείας από το AZR, χρησιμοποιώντας μία αυτοματοποιημένη διαδικασία. Ωστόσο, η δυνατότητα αυτή παρέχεται μόνο σε αυστηρά καθοριζόμενες περιπτώσεις και αφού σταθμιστούν από την Bundesamt τα συμφέροντα του ενδιαφερομένου και το γενικό συμφέρον. Εξάλλου, αυτό το είδος πρόσβασης στο AZR δεν επιτρέπεται για τις λεγόμενες ομαδικές αιτήσεις. Οι δημόσιοι φορείς που διαθέτουν σχετική άδεια βάσει του άρθρου 22 του AZRG μπορούν επίσης, δυνάμει του άρθρου 7 του νόμου αυτού, να εισάγουν απευθείας στο AZR δεδομένα και πληροφορίες.

28 Τέλος, τα άρθρα 25 έως 27 του AZRG ορίζουν τους ιδιωτικούς φορείς που μπορούν να λάβουν ορισμένα από τα δεδομένα του AZR.

29 Το αιτούν δικαστήριο πρόσθεσε ότι, στη Γερμανία, όλοι οι κάτοικοι, γερμανικής ιθαγένειας ή μη, εγγράφονται σε μητρώο που τηρεί η δημοτική αρχή στην οποία κατοικούν (Einwohnermelderegister). Η Επιτροπή διευκρίνισε συναφώς ότι αυτό το είδος μητρώου περιλαμβάνει μέρος μόνον των δεδομένων που περιλαμβάνονται στο AZR, δεδομένου ότι δεν περιλαμβάνονται σε αυτό τα δεδομένα που αφορούν, ιδίως, το καθεστώς του δικαιώματος διαμονής. Υπάρχουν σήμερα περίπου 7 700 δημοτικά μητρώα.

Το ιστορικό της διαφοράς και τα προδικαστικά ερωτήματα

30 Ο H. Huber, Αυστριακός υπήκοος, εγκαταστάθηκε στη Γερμανία το 1996 και εργάζεται ως ανεξάρτητος ασφαλιστικός πράκτορας.

31 Στο AZR έχουν αποθηκευθεί τα ακόλουθα δεδομένα που τον αφορούν:

— επώνυμο, όνομα, ημερομηνία και τόπος γεννήσεως, ιθαγένεια, οικογενειακή κατάσταση, φύλο

— ιστορικό εισόδων και εξόδων στη Γερμανία, καθεστώς διαμονής

— στοιχεία σχετικά με τα διαδοχικώς εκδοθέντα διαβατήρια

— ιστορικό των προηγούμενων τόπων κατοικίας και

— αριθμός αναφοράς της Bundesamt, στοιχεία των υπηρεσιών που διαβίβασαν τα δεδομένα καθώς και αριθμός αναφοράς των υπηρεσιών αυτών.

32 Θεωρώντας ότι υφίσταται διάκριση σε βάρος του λόγω της επεξεργασίας των δεδομένων που τον αφορούν και τα οποία περιλαμβάνονται στο AZR, ειδικότερα διότι μία τέτοια βάση δεδομένων δεν υφίσταται για τους Γερμανούς υπηκόους, ο H. Huber ζήτησε, στις 22 Ιουλίου 2000, τη διαγραφή των δεδομένων αυτών. Η διοικητική αρχή που ήταν τότε αρμόδια για την τήρηση του AZR απέρριψε την αίτηση αυτή στις 29 Σεπτεμβρίου 2000.

33 Επειδή η διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής είχε την ίδια τύχη, ο H. Huber άσκησε προσφυγή ενώπιον του Verwaltungsgericht Köln (διοικητικού πρωτοδικείου Κολωνίας) το οποίο δέχθηκε το αίτημά του με απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2002. Το Verwaltungsgericht Köln θεώρησε ότι η γενική επεξεργασία δεδομένων που αφορούν μη Γερμανό υπήκοο, πολίτη της Ένωσης, στο πλαίσιο του μητρώου αυτού συνιστά περιορισμό των άρθρων 49 ΕΚ και 50 ΕΚ που δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από τον σκοπό της ταχείας επεξεργασίας των υποθέσεων που αφορούν το δικαίωμα διαμονής των αλλοδαπών. Επιπλέον, το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι η αποθήκευση και η επεξεργασία των επίδικων δεδομένων αντέβαιναν στα άρθρα 12 ΕΚ και 18 ΕΚ, καθώς και στα άρθρα 6, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, και 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46.

34 Η Bundesrepublik Deutschland άσκησε έφεση, μέσω της Bundesamt, κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (ανώτερου διοικητικού πρωτοδικείου του Land της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας), το οποίο έκρινε ότι τα διάφορα νομικά θέματα που τέθηκαν ενώπιόν του απαιτούν ερμηνεία της κοινοτικής νομοθεσίας από το Δικαστήριο.

35 Κατά πάγια νομολογία, πολίτης της Ένωσης ο οποίος διαμένει νομίμως στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 12 ΕΚ σε όλες τις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου (απόφαση της 12ης Μαΐου 1998, C-85/96, Martínez Sala, Συλλογή 1998, σ. I-2691, σκέψη 63, και προπαρατεθείσα απόφαση Grzelczyk, σκέψη 32). Πρώτον, το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, πολίτης της Ένωσης ο οποίος διαμένει νομίμως στο έδαφος κράτους μέλους του οποίου δεν είναι υπήκοος μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 12 ΕΚ σε όλες τις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου. Παραπέμπει, συναφώς, στις αποφάσεις της 12ης Μαΐου 1998, C-85/96, Martínez Sala (Συλλογή 1998, σ. I-2691, σκέψη 63), της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, C-184/99, Grzelczyk (Συλλογή 2001, σ. I-6193, σκέψη 32), και της 15ης Μαρτίου 2005, C-209/03, Bidar (Συλλογή 2005, σ. I-2119, σκέψη 32). Επομένως, έχοντας ασκήσει το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας, όπως αυτό κατοχυρώνεται από το άρθρο 18, παράγραφος 1, ΕΚ, ο H. Huber μπορούσε να στηριχθεί στην απαγόρευση διακρίσεων του άρθρου 12 ΕΚ.

36 Πάντως, το αιτούν δικαστήριο τονίζει ότι η γενική επεξεργασία των σχετικών με τον H. Huber δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα του AZR διαφέρει σε δύο σημεία από την επεξεργασία των δεδομένων ενός Γερμανού υπηκόου, δηλαδή, αφενός, ορισμένα από τα δεδομένα που αφορούν τον προσφεύγοντα της κύριας δίκης αποθηκεύονται όχι μόνο στο μητρώο του δήμου που διαμένει, αλλά επίσης στο AZR και, αφετέρου, το AZR περιλαμβάνει πρόσθετα δεδομένα.

37 Το αιτούν δικαστήριο αμφιβάλλει για το αν μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση μπορεί να δικαιολογηθεί από την ανάγκη ελέγχου της διαμονής των αλλοδαπών στο γερμανικό έδαφος. Αναρωτάται επίσης αν η γενική επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικών με μη Γερμανούς υπηκόους πολίτες της Ένωσης που διέμειναν ή διαμένουν στη Γερμανία είναι ανάλογη με τον σκοπό της προστασίας της δημόσιας ασφάλειας, στον βαθμό που το AZR αφορά το σύνολο των εν λόγω πολιτών, και όχι μόνον αυτούς κατά των οποίων ελήφθη μέτρο απελάσεως από τη Γερμανία ή απαγορεύσεως εισόδου.

38 Δεύτερον, το αιτούν δικαστήριο έχει την άποψη ότι ο H. Huber εμπίπτει, υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως της κύριας δίκης, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 43 ΕΚ. Εφόσον η ελευθερία εγκατάστασης δεν αφορά μόνον την έναρξη δραστηριότητας ως ελεύθερου επαγγελματία, αλλά επίσης τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες αυτή

ασκείται, το αιτούν δικαστήριο αναρωτάται αν η γενική επεξεργασία δεδομένων σχετικών με τον H. Huber στο AZR ενδέχεται να επηρεάζει τις προϋποθέσεις αυτές στο μέτρο που συνεπάγεται περιορισμό στην άσκηση της εν λόγω ελευθερίας.

39 Τρίτον, το αιτούν δικαστήριο αναρωτάται αν το κριτήριο της αναγκαιότητας που απορρέει από το άρθρο 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46 μπορεί να αποτελέσει κριτήριο εκτιμήσεως ενός συστήματος γενικής επεξεργασίας δεδομένων όπως αυτό που εφαρμόζεται στο πλαίσιο του AZR. Συγκεκριμένα, δεν αποκλείει την υπόθεση ότι η οδηγία αυτή δεν εμποδίζει την αρμοδιότητα του εθνικού νομοθέτη να ορίζει ο ίδιος την περί αναγκαιότητας επιταγή. Ωστόσο, αν αυτό δεν ισχύει, τίθεται τότε το ζήτημα του τρόπου με τον οποίο πρέπει να γίνει αντιληπτή η επιταγή αυτή, ειδικότερα όσον αφορά το αν ο σκοπός της διοικητικής απλοποίησης μπορεί να δικαιολογήσει επεξεργασία δεδομένων όπως αυτή που έθεσε σε εφαρμογή ο AZRG.

40 Στο πλαίσιο αυτό, το Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Συνάδει η γενική επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν πολίτες της Ένωσης μη υπηκόους στο πλαίσιο ενός κεντρικού μητρώου αλλοδαπών προς […] την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας εις βάρος των πολιτών της Ένωσης οι οποίοι ασκούν το δικαίωμά τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στο έδαφος των κρατών μελών (άρθρο 12, παράγραφος 1, ΕΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 17 ΕΚ και 18, παράγραφος 1, ΕΚ)[;]

2) [Συνάδει αυτή η επεξεργασία] προς την απαγόρευση των περιορισμών της ελευθερίας εγκαταστάσεως των υπηκόων ενός κράτους μέλους στο έδαφος ενός άλλου κράτους μέλους (άρθρο 43, παράγραφος 1, ΕΚ)[;]

3) [Συνάδει αυτή η επεξεργασία] προς την περί αναγκαιότητας επιταγή του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της 95/46 […];»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Εισαγωγικές παρατηρήσεις

41 Με τα ερωτήματά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο κατά πόσον είναι σύμφωνη με το κοινοτικό δίκαιο η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που πραγματοποιείται σε ένα μητρώο όπως το AZR.

42 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 1, παράγραφος 2, του AZRG προβλέπει ότι, με την αποθήκευση στο AZR ορισμένων δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν αλλοδαπούς και τη διαβίβαση των δεδομένων αυτών, η Bundesamt, υπεύθυνη για την τήρηση του μητρώου αυτού, συνδράμει τις δημόσιες αρχές που είναι αρμόδιες για την εφαρμογή των διατάξεων σε θέματα νομοθεσίας περί αλλοδαπών και περί ασύλου καθώς και άλλους δημόσιους φορείς. Ειδικότερα, η Γερμανική Κυβέρνηση διευκρίνισε με τις γραπτές παρατηρήσεις της ότι το AZR χρησιμοποιείται για λόγους στατιστικής και κατά την άσκηση, από τις υπηρεσίες ασφάλειας και την αστυνομία καθώς και από τις δικαστικές αρχές, αρμοδιοτήτων σε θέματα διώξεων και αναζητήσεων σχετικών με εγκληματικές ή θέτουσες σε κίνδυνο τη δημόσια ασφάλεια ενέργειες.

43 Ευθύς εξ αρχής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεδομένα όπως αυτά που περιέχει, σύμφωνα με την απόφαση περί παραπομπής, το AZR όσον αφορά τον H. Huber αποτελούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα υπό την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α΄, της οδηγίας 95/46, εφόσον πρόκειται για «πληροφορίες που αναφέρονται σε φυσικό πρόσωπο του οποίου η ταυτότητα είναι γνωστή ή μπορεί να εξακριβωθεί». Η συλλογή, αποθήκευση και διαβίβασή τους από τον οργανισμό που είναι επιφορτισμένος με τη διαχείριση του μητρώου καταχώρισης έχει επομένως τον χαρακτήρα «επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα» υπό την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β΄, της οδηγίας αυτής.

44 Ωστόσο, το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 95/46 αποκλείει ρητώς από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας, μεταξύ άλλων, την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορά τη δημόσια ασφάλεια, την άμυνα, την ασφάλεια του κράτους και τις δραστηριότητες του κράτους σε τομείς του ποινικού δικαίου.

45 Κατά συνέπεια, μολονότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα για την εφαρμογή της σχετικής με το δικαίωμα παραμονής ρυθμίσεως και για λόγους στατιστικής εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 95/46, δεν ισχύει το ίδιο όσον αφορά την επεξεργασία των δεδομένων αυτών για σκοπό που συνδέεται με την καταπολέμηση της εγκληματικότητας.

46 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον είναι συμβατή με την κοινοτική νομοθεσία η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που επιχειρείται στο πλαίσιο μητρώου όπως το AZR, θεωρούμενου, αφενός, ως μέσου υποστήριξης των διοικητικών αρχών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή των διατάξεων για το δικαίωμα διαμονής και ως χρησιμοποιούμενου για λόγους στατιστικής, σε σχέση με τις διατάξεις της οδηγίας 95/46, και σε σχέση ειδικότερα, λαμβανομένου υπόψη του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος, με την προϋπόθεση της αναγκαιότητας του άρθρου της 7, στοιχείο ε΄, όπως έχει ερμηνευθεί υπό το φως των επιταγών της Συνθήκης, μεταξύ των οποίων ιδίως η απαγόρευση διακρίσεων λόγω ιθαγενείας υπό την έννοια του άρθρου 12, παράγραφος 1, ΕΚ, και, αφετέρου, ως μέσου καταπολέμησης της εγκληματικότητας, σε σχέση με το πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο.

Όσον αφορά την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα ενόψει της εφαρμογής της ρύθμισης για το δικαίωμα διαμονής και για στατιστικούς λόγους

Έννοια της αναγκαιότητας

47 Το άρθρο 1 της οδηγίας 95/46 επιβάλλει στα κράτη μέλη να εξασφαλίζουν την προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων και ελευθεριών των φυσικών προσώπων, και ιδίως της ιδιωτικής τους ζωής, έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

48 Σύμφωνα με τις διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ της οδηγίας 95/46, με τίτλο «Γενικές προϋποθέσεις σχετικά με τη θεμιτή επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα», υπό την επιφύλαξη των παρεκκλίσεων που δέχεται το άρθρο 13 της οδηγίας αυτής, κάθε επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα πρέπει να είναι σύμφωνη, αφενός, προς τις αρχές που πρέπει να τηρούνται ως προς την ποιότητα των δεδομένων, τις οποίες θέτει το άρθρο 6 της ως άνω οδηγίας, και, αφετέρου, προς τις βασικές αρχές της νόμιμης επεξεργασίας δεδομένων που απαριθμεί το άρθρο 7 της ίδιας οδηγίας (βλ., συναφώς, απόφαση της 20ής Μαΐου 2003, C-465/00, C-138/01 και C-139/01, Österreichischer Rundfunk κ.λπ., Συλλογή 2003, σ. I-4989, σκέψη 65).

49 Ειδικότερα, το στοιχείο ε΄ του εν λόγω άρθρου 7 προβλέπει ότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι θεμιτή μόνον εάν «είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση έργου δημοσίου συμφέροντος ή εμπίπτοντος στην άσκηση δημοσίας εξουσίας που έχει ανατεθεί στον υπεύθυνο της επεξεργασίας ή στον τρίτο στον οποίο ανακοινώνονται τα δεδομένα».

50 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η οδηγία 95/46 έχει ως σκοπό, όπως προκύπτει ιδίως από την όγδοη αιτιολογική σκέψη της, να καταστήσει ισοδύναμο σε όλα τα κράτη μέλη το επίπεδο προστασίας των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα. Η δέκατη

αιτιολογική σκέψη της προσθέτει ότι η προσέγγιση των εθνικών νομοθεσιών που ισχύουν στον τομέα αυτό δεν πρέπει να οδηγήσει στην εξασθένιση της προστασίας που αυτές εξασφαλίζουν, αλλά πρέπει, αντιθέτως, να έχει ως στόχο την κατοχύρωση υψηλού επιπέδου προστασίας στην Κοινότητα.

51 Έτσι, έχει κριθεί ότι η εναρμόνιση των εν λόγω εθνικών νομοθεσιών δεν περιορίζεται σε μια ελάχιστη εναρμόνιση, αλλά καταλήγει σε εναρμόνιση η οποία είναι, κατ' αρχήν, πλήρης (βλ. απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2003, C-101/01, Lindqvist, Συλλογή 2003, σ. I-12971, σκέψη 96).

52 Κατά συνέπεια, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού που συνίσταται στην εξασφάλιση ενός επιπέδου προστασίας ισοδύναμου σε όλα τα κράτη μέλη, η έννοια της αναγκαιότητας όπως απορρέει από το άρθρο 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46, η οποία αποβλέπει στην οριοθέτηση ακριβώς μιας εκ των περιπτώσεων στις οποίες η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα είναι θεμιτή, δεν μπορεί να έχει περιεχόμενο που μεταβάλλεται αναλόγως του κράτους μέλους. Επομένως, πρόκειται για αυτοτελή έννοια του κοινοτικού δικαίου η οποία πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να ανταποκρίνεται πλήρως στον σκοπό της οδηγίας αυτής όπως αυτός ορίζεται στο άρθρο της 1, παράγραφος 1.

Εκτίμηση της αναγκαιότητας επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα όπως αυτή που πραγματοποιείται στο πλαίσιο του AZR ενόψει της εφαρμογής της σχετικής με το δικαίωμα διαμονής ρύθμισης και για λόγους στατιστικής

53 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το AZR είναι ένα κεντρικό μητρώο που περιέχει ορισμένα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν μη Γερμανούς πολίτες της Ένωσης τα οποία μπορούν να συμβουλευθούν διάφοροι φορείς, δημόσιοι και μη.

54 Όσον αφορά τη χρήση ενός μητρώου όπως το AZR για τους σκοπούς της εφαρμογής επί του δικαιώματος διαμονής, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, στο ισχύον κοινοτικό δίκαιο, το δικαίωμα διαμονής των πολιτών της Ενώσεως στο έδαφος κράτους μέλους του οποίου δεν είναι υπήκοοι δεν είναι απεριόριστο, αλλά ασκείται υπό τους περιορισμούς και υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τη Συνθήκη, καθώς και από τις διατάξεις που θεσπίζονται για την εφαρμογή της (βλ., συναφώς, απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, C-33/07, Jipa, Συλλογή 2008, σ. I-5157, σκέψη 21 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

55 Έτσι, το άρθρο 4 της οδηγίας 68/360, σε συνδυασμό με το άρθρο της 1, και το άρθρο 6 της οδηγίας 73/148, σε συνδυασμό με το άρθρο της 1, εξαρτούν το δικαίωμα υπηκόου κράτους μέλους να διαμείνει πλέον των τριών μηνών στο έδαφος άλλου κράτους μέλους από την υπαγωγή του σε μία από τις κατηγορίες που ορίζουν οι οδηγίες αυτές και από την υποβολή του δικαιώματος αυτού σε ορισμένες διατυπώσεις που έχουν σχέση με την προσκόμιση ή την κοινοποίηση, από τον αιτούντα, άδειας παραμονής καθώς και διαφόρων εγγράφων και πληροφοριών.

56 Εξάλλου, δυνάμει των άρθρων 10 της οδηγίας 68/360 και 8 της οδηγίας 73/148, τα κράτη μέλη μπορούν, για λόγους δημοσίας τάξεως, δημοσίας ασφαλείας ή δημοσίας υγείας, να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις των εν λόγω οδηγιών και να περιορίσουν το δικαίωμα εισόδου και διαμονής υπηκόου άλλου κράτους μέλους στο έδαφός τους.

57 Η οδηγία 2004/38, για την οποία η προθεσμία μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο έληξε στις 30 Απριλίου 2006 και δεν είχε επομένως εφαρμογή κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως, κατάργησε τις δύο ανωτέρω οδηγίες, αλλά επαναλαμβάνει σε γενικές γραμμές, στο άρθρο της 7, προϋποθέσεις ισοδύναμες με αυτές που όριζαν οι ως άνω οδηγίες όσον αφορά το δικαίωμα διαμονής των υπηκόων άλλων κρατών μελών, καθώς και, στο άρθρο της 27, παράγραφος 1, τους συναφείς περιορισμούς. Προβλέπει επιπλέον στο άρθρο της 8, παράγραφος 1, ότι το κράτος μέλος υποδοχής μπορεί να επιβάλει σε κάθε πολίτη της Ένωσης υπήκοο άλλου κράτους

μέλους που θέλει να διαμείνει στο έδαφός της για διάστημα μεγαλύτερο των τριών μηνών την υποχρέωση να εγγραφεί στα μητρώα των αρμόδιων αρχών. Συναφώς, το κράτος μέλος υποδοχής μπορεί, βάσει της παραγράφου 3 του εν λόγω άρθρου 8, να απαιτήσει την προσκόμιση διαφόρων εγγράφων και πληροφοριών που παρέχουν τη δυνατότητα στις αρχές αυτές να διαπιστώσουν αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του δικαιώματος διαμονής.

58 Επομένως, πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι αναγκαίο, για το κράτος μέλος, να έχει στη διάθεσή του κατάλληλες πληροφορίες και έγραφα για να εξακριβώσει, στο οριζόμενο από την εφαρμοστέα κοινοτική ρύθμιση πλαίσιο, αν ο υπήκοος άλλου κράτους μέλους έχει δικαίωμα διαμονής στο έδαφός του καθώς και τη μη ύπαρξη λόγων που δικαιολογούν περιορισμό του δικαιώματος αυτού. Επομένως, η χρήση ενός μητρώου όπως το AZR για τον σκοπό της υποστήριξης των αρχών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή της ρύθμισης για το δικαίωμα διαμονής είναι, κατ' αρχήν, νόμιμη και, λόγω της φύσεώς του, δεν αντιβαίνει στην απαγόρευση διακρίσεων λόγω ιθαγενείας του άρθρου 12, παράγραφος 1, ΕΚ.

59 Πρέπει ωστόσο να αναφερθεί ότι ένα τέτοιο μητρώο δεν μπορεί να περιέχει άλλες πληροφορίες εκτός από αυτές που είναι αναγκαίες για τον σκοπό αυτό. Συναφώς, ως έχει σήμερα το κοινοτικό δίκαιο, η επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που προέρχονται από τα παρατιθέμενα στα άρθρα 8, παράγραφος 3, και 27, παράγραφος 1, της οδηγίας 2004/38 έγγραφα πρέπει να θεωρηθεί ως αναγκαία, υπό την έννοια του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46, για την εφαρμογή της σχετικής με το δικαίωμα διαμονής ρυθμίσεως.

60 Εξάλλου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, μολονότι η συλλογή των στοιχείων που απαιτούνται για την εφαρμογή της σχετικής με το δικαίωμα διαμονής ρυθμίσεως μπορεί να μην είναι αποτελεσματική ελλείψει αποθηκεύσεως των στοιχείων αυτών, στον βαθμό που μία μεταβολή στην προσωπική κατάσταση του κατόχου του δικαιώματος διαμονής ενδέχεται να έχει συνέπειες στο καθεστώς του βάσει του δικαιώματος αυτού, εναπόκειται στην αρχή που είναι υπεύθυνη για μητρώο όπως το AZR να μεριμνά για την ενδεχόμενη ενημέρωση των αποθηκευμένων δεδομένων, ώστε, αφενός, να αντιστοιχούν στην πραγματική κατάσταση των οικείων προσώπων και, αφετέρου, να διαγράφονται από το εν λόγω μητρώο τα περιττά δεδομένα.

61 Όσον αφορά τις λεπτομέρειες της χρήσης ενός τέτοιου μητρώου για τους σκοπούς της εφαρμογής της σχετικής με το δικαίωμα διαμονής ρυθμίσεως, η παραχώρηση πρόσβασης μπορεί να θεωρηθεί ως αναγκαία υπό την έννοια του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46 μόνον προς τις αρχές που είναι αρμόδιες στον τομέα αυτό.

62 Τέλος, όσον αφορά την αναγκαιότητα υπάρξεως ενός κεντρικού μητρώου, όπως το AZR, για τις ανάγκες των αρχών που έχουν την ευθύνη εφαρμογής της σχετικής με το δικαίωμα διαμονής ρυθμίσεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι τα αποκεντρωμένα μητρώα όπως τα δημοτικά μητρώα πληθυσμού περιέχουν όλα τα δεδομένα που χρειάζονται για να καταστεί δυνατή η άσκηση του έργου των εν λόγω αρχών, η συγκέντρωση των δεδομένων αυτών ενδέχεται να είναι αναγκαία, υπό την έννοια του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46, εάν συμβάλλει στην αποτελεσματικότερη εφαρμογή της ρύθμισης αυτής όσον αφορά το δικαίωμα διαμονής των πολιτών της Ένωσης που επιθυμούν να διαμείνουν σε άλλο κράτος μέλος του οποίου δεν είναι υπήκοοι.

63 Ως προς τη λειτουργία για λόγους στατιστικής ενός μητρώου όπως το AZR, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι το κοινοτικό δίκαιο, κατοχυρώνοντας την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων και παρέχοντας σε όλα τα πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του το δικαίωμα να εισέρχονται στο έδαφος των κρατών μελών για τους σκοπούς που αναγνωρίζει η Συνθήκη, δεν απέκλεισε την αρμοδιότητά τους όσον αφορά τη θέσπιση μέτρων που θα επιτρέπουν στις εθνικές αρχές να γνωρίζουν επακριβώς τις κινήσεις του πληθυσμού στο οικείο έδαφος (βλ. απόφαση της 7ης Ιουλίου 1976, 118/75, Watson και Belmann, Συλλογή τόμος 1976, σελίδα 425, σκέψη 17).

64 Ομοίως, ο κανονισμός 862/2007 που προβλέπει τη διαβίβαση στατιστικών που αφορούν τη μετανάστευση προς το έδαφος των κρατών μελών προϋποθέτει τη συλλογή από τα κράτη αυτά πληροφοριών για την κατάρτιση των στατιστικών.

65 Ωστόσο, ούτε η άσκηση της αρμοδιότητας αυτής καθιστά αναγκαία, υπό την έννοια του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46, τη συλλογή και αποθήκευση ονομαστικών δεδομένων που πραγματοποιείται στο πλαίσιο μητρώου όπως το AZR. Συγκεκριμένα, όπως τόνισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 23 των προτάσεών του, ο σκοπός αυτός δεν απαιτεί την επεξεργασία ονομαστικών πληροφοριών.

66 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι ένα σύστημα, όπως αυτό που έθεσε σε εφαρμογή ο AZRG, επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν πολίτες της Ένωσης μη υπηκόους του οικείου κράτους μέλους, το οποίο αποβλέπει στην υποστήριξη των εθνικών αρχών που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή της σχετικής με το δικαίωμα διαμονής ρυθμίσεως συνάδει με την περί αναγκαιότητας επιταγή του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46, όπως έχει ερμηνευθεί υπό το φως της απαγορεύσεως διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, μόνον

— εάν περιέχει αποκλειστικά τα δεδομένα που είναι αναγκαία για την εφαρμογή από τις εν λόγω αρχές της ρυθμίσεως αυτής και

— εάν ο συγκεντρωτικός χαρακτήρας του παρέχει τη δυνατότητα αποτελεσματικότερης εφαρμογής της ρυθμίσεως αυτής όσον αφορά τους μη υπηκόους του κράτους μέλους αυτού πολίτες της Ένωσης.

67 Εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει τα στοιχεία αυτά στην περίπτωση της κύριας δίκης.

68 Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αναγκαίες υπό την έννοια του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46 η αποθήκευση και η επεξεργασία ονομαστικών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στο πλαίσιο μητρώου όπως το AZR για λόγους στατιστικής.

Ως προς την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν πολίτες της Ένωσης υπηκόους άλλων κρατών μελών για λόγους καταπολέμησης της εγκληματικότητας

69 Εισαγωγικά, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ιδιότητα του πολίτη της Ένωσης τείνει να αποτελέσει τη θεμελιώδη ιδιότητα των υπηκόων των κρατών μελών, η οποία εξασφαλίζει την ίδια νομική μεταχείριση σε όσους εξ αυτών βρίσκονται στην ίδια κατάσταση, ανεξαρτήτως της ιθαγένειάς τους και υπό την επιφύλαξη των ρητώς προβλεπόμενων εξαιρέσεων (βλ., συναφώς, αποφάσεις Grzelczyk, προπαρατεθείσα, σκέψεις 30 και 31 της 2ας Οκτωβρίου 2003, C-148/02, Garcia Avello, Συλλογή 2003, σ. I-11613, σκέψεις 22 και 23, καθώς και Bidar, προπαρατεθείσα, σκέψη 31).

70 Συναφώς, πολίτης της Ένωσης ο οποίος διαμένει νομίμως στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 12 ΕΚ σε όλες τις περιπτώσεις που εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Martínez Sala, σκέψη 63 Grzelzcyk, σκέψη 32, και Bidar, σκέψη 32).

71 Στις περιπτώσεις αυτές περιλαμβάνονται ιδίως όσες άπτονται της ασκήσεως των θεμελιωδών ελευθεριών που εγγυάται η Συνθήκη, μεταξύ των οποίων οι περιπτώσεις της ασκήσεως της ελευθερίας κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος των κρατών μελών, την οποία απονέμει το άρθρο 18 ΕΚ (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Bidar, σκέψη 33 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

72 Όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του AZRG, σε συνδυασμό με τη γενική διοικητική εγκύκλιο του Υπουργείου Εσωτερικών της 4ης Ιουνίου 1996, σχετικά με τον AZRG και την κανονιστική πράξη εφαρμογής του νόμου αυτού, το σύστημα αποθήκευσης και επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που εφαρμόζεται στο πλαίσιο του AZR αφορά το σύνολο των μη υπηκόων της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας πολιτών της Ένωσης που διαμένουν για περίοδο μεγαλύτερη των τριών μηνών στη Γερμανία ανεξαρτήτως των λόγων της εκεί διαμονής τους.

73 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι ο H. Huber άσκησε το δικαίωμά του ελεύθερης κυκλοφορίας και διαμονής στο έδαφος της Γερμανίας που κατοχυρώνεται από το άρθρο 18 ΕΚ, η εξέταση για το αν ένα σύστημα αποθήκευσης και επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως αυτό της κύριας δίκης, είναι συμβατό με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, ως προς τα δεδομένα που αποθηκεύονται και τυγχάνουν επεξεργασίας για τους σκοπούς της καταπολέμησης της εγκληματικότητας, πρέπει να γίνεται, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου της υποθέσεως της κύριας δίκης, με γνώμονα το άρθρο 12, παράγραφος 1, ΕΚ.

74 Στο πλαίσιο αυτό παρατηρείται ότι η απόφαση περί παραπομπής δεν περιέχει ακριβή στοιχεία που να επιτρέπουν να εξακριβωθεί αν η επίδικη στην κύρια δίκη κατάσταση εμπίπτει στις διατάξεις του άρθρου 43 ΕΚ. Ωστόσο, ακόμη και αν το αιτούν δικαστήριο θεωρούσε ότι αυτό ισχύει, η εφαρμογή της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων δεν μπορεί να διαφοροποιείται αναλόγως του αν θεμελιώνεται στη διάταξη αυτή ή στο άρθρο 12, παράγραφος 1, ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 18, παράγραφος 1, ΕΚ

75 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, είτε θεμελιώνεται στο άρθρο 12 ΕΚ είτε στο άρθρο 43 ΕΚ, επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται παρόμοιες καταστάσεις κατά τρόπο διαφορετικό και να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικές καταστάσεις καθ' όμοιο τρόπο. Τέτοια αντιμετώπιση θα μπορούσε να δικαιολογηθεί μόνον αν στηριζόταν σε αντικειμενικά στοιχεία, ανεξαρτήτως της ιθαγένειας των ενδιαφερομένων και ανάλογα προς τον θεμιτώς επιδιωκόμενο σκοπό (βλ., συναφώς, απόφαση της 5ης Ιουνίου 2008, C-164/07, Wood, Συλλογή 2008, σ. I-4143, σκέψη 13 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

76 Επομένως, σε πλαίσιο όπως αυτό της υποθέσεως της κύριας δίκης, πρέπει να συγκριθεί η κατάσταση των πολιτών της Ένωσης που δεν είναι υπήκοοι του οικείου κράτους μέλους και διαμένουν στο έδαφος του κράτους μέλους αυτού με την κατάσταση των υπηκόων του εν λόγω κράτους μέλους σε σχέση με τον σκοπό της καταπολέμησης της εγκληματικότητας. Η Γερμανική Κυβέρνηση, πάντως, περιορίστηκε να προβάλει την άποψη της διαφύλαξης της δημόσιας τάξης.

77 Μολονότι ο σκοπός αυτός είναι θεμιτός, δεν μπορεί ωστόσο να γίνει επίκλησή του για να δικαιολογηθεί η συστηματική επεξεργασία μόνον των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των πολιτών της Ένωσης που δεν είναι υπήκοοι του οικείου κράτους μέλους.

78 Συγκεκριμένα, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 21 των προτάσεών του, η καταπολέμηση της εγκληματικότητας, υπό τη γενική έννοια που προβάλλεται από τη Γερμανική Κυβέρνηση με τις παρατηρήσεις της, αφορά οπωσδήποτε τη δίωξη διαπραχθέντων εγκλημάτων, ανεξαρτήτως της ιθαγένειας των δραστών.

79 Επομένως, το κράτος μέλος δεν μπορεί να διαφοροποιεί την κατάσταση των υπηκόων του από την κατάσταση των μη υπηκόων του πολιτών της Ένωσης που διαμένουν στο έδαφός του με γνώμονα τον σκοπό της καταπολέμησης της εγκληματικότητας.

80 Επομένως, η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των υπηκόων αυτών και των πολιτών της Ένωσης που απορρέει από τη συστηματική επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που αφορούν μόνο μη υπηκόους του οικείου κράτους μέλους πολίτες της Ένωσης με σκοπό την καταπολέμηση της εγκληματικότητας συνιστά δυσμενή διάκριση απαγορευόμενη από το άρθρο 12, παράγραφος 1, ΕΚ.

81 Επομένως, το άρθρο 12, παράγραφος 1, ΕΚ έχει την έννοια ότι απαγορεύει τη δημιουργία από ένα κράτος μέλος ειδικού συστήματος επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των πολιτών της Ένωσης που δεν είναι υπήκοοι του κράτους μέλους αυτού με σκοπό την καταπολέμηση της εγκληματικότητας.

Επί των δικαστικών εξόδων

82 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

1) Σύστημα επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα σχετικό με πολίτες της Ένωσης μη υπηκόους του οικείου κράτους μέλους, όπως αυτό που τέθηκε σε εφαρμογή από τον νόμο για το κεντρικό μητρώο αλλοδαπών (Gesetz über das Ausländerzentralregister), της 2ας Σεπτεμβρίου 1994, όπως έχει τροποποιηθεί από τον νόμο της 21ης Ιουνίου 2005, το οποίο έχει ως σκοπό την υποστήριξη των εθνικών αρχών που είναι επιφορτισμένες με τη σχετική με το δικαίωμα διαμονής ρύθμιση, συνάδει με την περί αναγκαιότητας επιταγή του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1995, για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας

δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών, όπως έχει ερμηνευθεί υπό το φως της απαγορεύσεως διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, μόνον:

— **εάν περιέχει αποκλειστικά τα δεδομένα που είναι αναγκαία για την εφαρμογή από τις εν λόγω αρχές της ρυθμίσεως αυτής και**

— **εάν ο συγκεντρωτικός χαρακτήρας του παρέχει τη δυνατότητα αποτελεσματικότερης εφαρμογής της ρυθμίσεως αυτής όσον αφορά τους πολίτες της Ένωσης μη υπηκόους του κράτους μέλους αυτού.**

Εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει τα στοιχεία αυτά στην περίπτωση της κύριας δίκης.

Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αναγκαίες υπό την έννοια του άρθρου 7, στοιχείο ε΄, της οδηγίας 95/46 η αποθήκευση και η επεξεργασία ονομαστικών δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα στο πλαίσιο μητρώου όπως το κεντρικό μητρώο αλλοδαπών για λόγους στατιστικής.

2) **Το άρθρο 12, παράγραφος 1, ΕΚ έχει την έννοια ότι απαγορεύει τη δημιουργία από ένα κράτος μέλος ειδικού συστήματος επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των πολιτών της Ένωσης που δεν είναι υπήκοοι του κράτους μέλους αυτού με σκοπό την καταπολέμηση της εγκληματικότητας.**

(υπογραφές)